

Capitolul 1 – ultimul

POVESTEA ÎNCEPE între zidurile unui castel, cu nașterea unui șoarece. Un șoricel. Ultimul născut al părinților săi și singurul pui născut viu.

– Unde-mi sunt copilașii? întrebă mama obosită, după ce chinurile nașterii încetaseră. Arată-mi copilașii!

Tatăl șoarece ridică un singur șoricel.

– Doar ăsta e, spuse, ceilalți sunt morți.

– *Mon Dieu*, un singur șoricel?

– Doar ăsta. Vrei să-i dai tu numele?

– Atâta chin pentru nimic, spuse mama suspinând. Foarte trist. Așa o dezamăgire.

Se născuse în Franța și ajunsese la castel cu mult timp în urmă, în valiza unui diplomat francez venit în vizită. „Dezamăgire“ era unul dintre cuvintele ei preferate. Îl folosea des.

– Îi vei da un nume?

- Dacă o să-i dau? Asta-ntrebi? Desigur, îi voi da un nume, dar va muri ca toți ceilalți. Of, ce trist! Vai, ce tragedie!

Mama șoricioaică își duse batista la nas, apoi o flutură în față. Pufăi.

- Îi voi da un nume. Da. Voi numi acest șoarece Despereaux, pentru toată tristețea, pentru nenumăratele suferințe pe care le-am trăit în acest loc. Și acum, unde mi-e oglinda?

Soțul îi înmână un mic ciob de oglindă. Mama șoricioaică, al cărei nume era Antoinette, își privi imaginea reflectată și suspină zgomotos.

- Toulèse, i se adresează, unuia dintre fii, adu-mi trusa de machiaj. Am niște ochi, ceva de speriat!

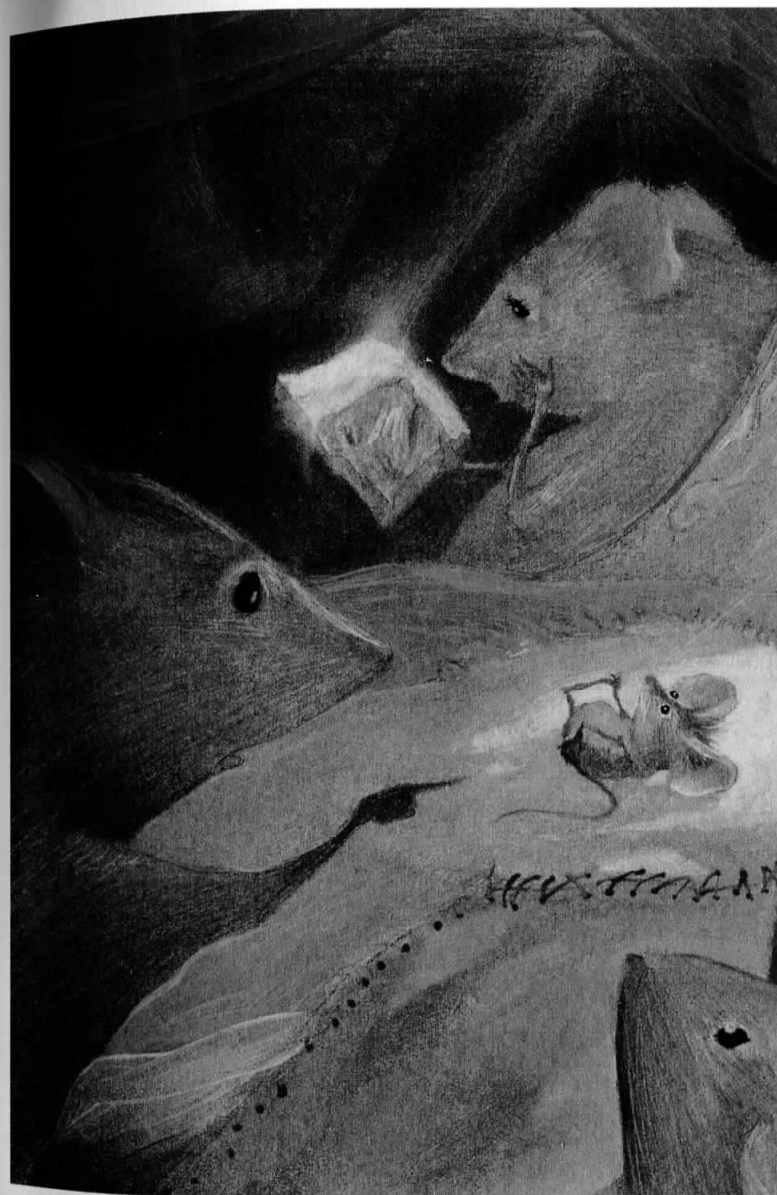
În timp ce Antoinette se machia, tatăl șoarece îl puse pe Despereaux pe un pat încropit din cârpe. Deși palid, soarele de aprilie strălucea cu putere printr-o fereastră a castelului și, de acolo, se strecura printr-o găurică din perete, direct pe șoricel, ca un deget auriu.

Ceilalți șoriciei, mai mari, se adunară în jurul pătuțului să-l analizeze pe Despereaux.

- Are urechile prea mari, spuse sora sa, Merlot. Sunt cele mai mari urechi pe care le-am văzut vreodată.

- Ia uite, spuse unul dintre frați, pe nume Furlough, are ochii deschiși. Tati, are ochii deschiși. N-ar trebui să fie deschiși.

Era adevărat. Ochii lui Despereaux n-ar fi trebuit să fie deschiși. Dar erau. Privea intens soarele care se reflecta din

Ochii lui Despereaux n-ar fi trebuit să fie deschiși.

oglindea mamei. Lumina strălucea pe tavan într-un oval de splendoare, iar el zâmbea în fața acestei priveliști.

- E ceva-n neregulă cu el, spuse tatăl. Lăsați-l în pace.

Frații lui Despereaux se retraseră câțiva pași, îndepărtându-se de șoricelul nou-născut.

- Țsta e ultimul! declară Antoinette din patul ei. Nu voi mai avea alți șoricei. Sunt așa o dezamăgire. Să-mi strice ei mie silueta... Țsta e ultimul. Gata.

- Ultimul, spuse tatăl. Și va muri curând. Nu poate trăi. Nu cu ochii deschiși așa.

Dar, dragă cititorule, a trăit.

Aceasta este povestea lui.

Capitolul 2 – așa o dezamăgire

DESPEREAUX TILLING A TRĂIT.

Dar existența lui a dat naștere la multe speculații în comunitatea șoarecilor.

- E cel mai mic șoarece pe care l-am văzut vreodată, spuse mătușa sa Florence. E ridicol. Niciodată, niciodată n-a mai existat un șoarece așa de mic. Nici măcar în familia Tilling.

Se uita la Despereaux mijindu-și ochii, ca și cum s-ar fi așteptat să dispară cu totul.

- Nici un șoarece, repetă, niciodată.

Și Despereaux, cu coada înfășurată în jurul picioarelor, se uita fix la ea.

- Și are niște urechi tare mari, observă unchiul Alfred. Seamănă, mai degrabă, cu niște urechi de măgar, dacă e să spun ce cred eu.

- Sunt dezgustător de mari, spuse mătușa Florence.

Despereaux își mișcă urechile.

Mătușa Florence respiră adânc.

- Se spune că s-a născut cu ochii deschiși, șopti unchiul Alfred.

Despreaux își privi insistent unchiul.

- Imposibil, spuse mătușa Florence. Nici un șoarece, oricât de mic ar fi sau oricât de dezgustător de mari ar avea urechile, nu se naște cu ochii deschiși. Așa ceva pur și simplu nu se face.

- Taică-su, Lester, spune că nu-i e bine, spuse unchiul Alfred.

Despreaux strănută.

Nu spuse nimic pentru a se apăra. Cum ar fi putut? Tot ce spuneau mătușa și unchiul era adevărat. *Era* ridicol de mic. Urechile îi *erau* dezgustător de mari. *Se născuse* cu ochii deschiși. Și era bolnăvicios. Tușea și strănuta atât de des, încât ținea întotdeauna o batistă într-una dintre lăbuțe. Avea febră. Leșina când auzea zgomote puternice. Și, cel mai grav, nu era interesat de lucrurile care ar fi trebuit să intereseze un șoarece.

Nu se gândea mereu la mâncare. Nu ținea dinadins să urmărească fiecare firimitură. În timp ce frații săi mai mari mâncau, Despreaux stătea nemișcat, cu capul plecat într-o parte.

- Auzi acel sunet dulce, dulce? spuse.

- Aud sunetul firimiturilor de prăjitură care le cad oamenilor din gură și se lovesc de podea, răspunse fratele sau, Toulèse. Asta aud.

- Nu... spuse Despreaux. E altceva. Suna ca... mmm... mierea.

- Oi fi având tu urechi mari, răspunse Toulèse, dar nu-ți sunt prinse bine de cap. Mierea nu *se aude*. *Se miroase*. Când e miere, o miroși. Dar acum nu e.

- Fiule, se răsti tatăl lui Despreaux. Ia și mănâncă! Nu mai visa și caută firimituri.

- Te rog, spuse mama, caută firimituri. Mănâncă-le ca s-o faci pe mama fericită. Ești așa slăbănog. Ești așa o dezamăgire pentru mama ta.

- Îmi pare rău, îi răspunse Despreaux.

Își lăsă capul în jos și adulmecă podeaua castelului. Dar, dragă cititorule, el nu mirosea.

Cu urechile lui mari, asculta sunetul dulce pe care nici un alt șoarece nu părea să îl audă.